

عنوان مقاله:

بازشناسی الگوهای بومی معماری بندرعباس و تاثیر آن در ارتقا حس تعلق به مکان

محل انتشار:

چهارمین کنگره بین المللی عمران ، معماری و توسعه شهری (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 8

نویسنده:

مهیار قنبرعلی ها - کارشناسی ارشد معماری دانشگاه آزاد اسلامی واحد بندر عباس گروه معماری ، بندر عباس ، ایران

خلاصه مقاله:

معماری بومی هر منطقه شامل مجموعه ای از شاخصه هایی است که از معماری مناطق دیگران را متمایز می کند. تاثیرات فرهنگ و آداب و رسوم، تاثیر پذیری از شرایط آب و هوایی، استفاده از مصالح بوم آورد را می توان از ویژگی های معماری بومی هر منطقه برشمرد که با وجود هماهنگی، تفاوت هایی بین آن ها به چشم می خورد (گودرزی، 1393، 1). باتوجه به این موضوع که معماری بومی بندرعباس دارای ویژگیهای ارزنده ای است که حاصل کنش و واکنش متقابل انسان و طبیعت در طول تاریخ است تواما غنای ویژه ای به این اقلیم میدهد که محیط بصری شهر به عنوان یک مفهوم ماهیتی پویا و زنده و تکاملی پویا برخوردار است (ریسمانچیان، 1383، 3). ملاحظه به بافت اصلی و سنتی شهر بندرعباسکه شامل بادگیرهای بلند، آب انبار ها، کوچه ها، مساجد و حسینیه ها تراس واره ها و استراتژی تهویه طبیعی از طریق جداره ها و حیاط مرکزی نیمه درونگرا را می توان هویت معماری بومی منطقه بندر عباس دانست، توجه به هر یک از آن ها در طراحی بناهای این منطقه می تواند عاملی جهت ارتقاء حس تعلق ساکنان آن به مکان باشد. داشتن خاطراتو پس زمینه های ذهنی مشابه در افراد می تواند دلیلی بر این مدعا باشد. در این پژوهش به بررسی نقش عناصر شاخص معماری بومی بندر عباس به عنوان عناصر هویتی بر ارتقاء حس تعلق به مکان پرداخته می شود. نوع تحقیق حاضر از جنبه هدف، بنیادی_ کاربردی می باشد و از نظر ماهیت در مجموعه پژوهش های توصیفی_ پیمایشی قرار می گیرد.

کلمات کلیدی:

الگوهای بومی، حس تعلق به مکان، هویت معماری بومی ، بندرعباس

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/618785>

